

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 1 de març de 2009

LA DOLÇA FESTA DE SANT MEDIR

EMILI CASADEMONT I COMAS Hi ha un poble, pertanyent al municipi gironí de Sant Gregori, que porta el nom d'un dels patrons de la pagesia catalana, abans que els madrilenys imposessin el seu "san Isidro labrador" arreu de l'Estat espanyol. Es tracta del petit poble de Sant Medir, que té un centenar d'habitants. I és en honor de sant Medir, precisament, que la ciutat de Barcelona -l'exvila de Gràcia, so?bre?tot-, celebra un important romiatge a l'ermita que aquest sant pagès té a Sant Cugat del Vallès, cada 3 de març, coincidint amb la seva diada. Un romiatge anomenat popularment la Dolça Festa de Sant Medir.

Segons la tradició, sant Medir vivia en u?na masia que hi havia a Sant Cugat, a la ser?ra de Collserola, vora del vell camí que anava de Barcelona al Vallès. Durant la persecució dels cristians decretada per l'emperador romà Dioclecià (303-310), el bisbe barceloní sant Sever decidí marxar de la Ciutat Comtal, acompanyat d'alguns cristians, i, en passar per davant la masia d'en Medir, es toparen amb ell, mentre sembrava faves. Tot seguit, els soldats de Decià, governador de Barcelona, que perseguïen els fugitius, en passar també per allà, preguntaren a en Medir si havia vist el bisbe. "Sí, en po?sar-me a sembrar aquestes faves. Res, ara fa un instant", els respongué l'home, quan, miraculosament, ja començava a recollir el fruit de les faveres, que havien nascut, crescut, florit i granat en un obrir i clucar d'ulls. Aleshores, els soldats, pensant que en Medir també era cristià i es burlava d'ells, procediren a matar-lo. I el mateix feren amb el bisbe Sever i els seus seguidors, que no trigaren a ser capturats. Al prelat, per cert, li clavaren un clau fins al cervell. Per això, hom diu que sant Sever és l'advocat contra el mal de cap.

I fou l'any 1830 que l'ermita construïda feia temps al lloc on hi havia hagut la masia d'en Medir conegué el primer romiatge, organitzat amb èxit per un forner de Gràcia, que volgué agrair així a aquest sant un favor que li acabava de fer. I ben aviat es formaren també les primeres colles, que, juntament amb les que més endavant sorgirien a Barcelona, el 1926 constituïrien la Federació de Colles de Sant Medir. Unes colles que cada 3 de març, tret de l'època de la Guerra Civil i de la immediata postguerra, amb cavalls i carruatges -sortint sempre de Gràcia-, a mig matí han enfilat el camí que mena a l'ermita del sant, on, després de la celebració de la missa, s'han fet extraordinàries costellades, si bé, al principi, era típic que s'hi mengés "faves amb medalles", o sigui, amb trossos de botifarra negra. I al vespre, de retorn a la ciutat, s'ha efectuat -també cada 3 de març, amb l'excepció ja indicada- una espectacular desfilada pel carrer Gran gracienc, en la qual els desfiladors, en aquests darrers temps, han llançat caramels a dojo (d'aquí prové això de la Dolça Festa de Sant Medir), agafats àvidament per tota una immensa gentada. Cal destacar que, a partir del 1950, en la represa d'aquest romiatge (que, pel seu caire més aviat catalanista, el règim franquista no el veia amb gaire bon ull), les colles s'han anat multiplicant, amb la creació de les de Sants, Sarrià, Sant Gervasi, etc.

Actualment, el romiatge no es limita tan sols a acudir a l'ermita de Sant Medir i realitzar després una lluïda desfilada "acaramelada" pel carrer Gran de Gràcia, ja que la Federació de Colles de Sant Medir organitza, dies abans, diverses activitats relacionades amb aquest sant pagès (concursos literaris, etc.), a part d'encarregar un pregó de la festa, com el que pronuncià el conegut periodista Ferran Monegal, que apareix sovint a la pantalla dels televisors, diumenge passat, 22 de febrer, al migdia, a la plaça Vila de Gràcia, davant una nombrosa assistència de públic, acte que finalitzà amb un tast de faves a la catalana.

Joan Amades, de qui ara es commemora el cinquantenari del seu òbit, explica, al Costumari català, dues creences dels pagesos del Vallès. La primera és que "hom pot fer tornar un camp estèril en productiu, sembrant-hi faves de sant Medir". I l'altra és que "en el favar on s'ha sembrat una fava de sant Medir, no en surt cap amb la cella negra", faves que els bons gastrònoms rebutgen, ja que tenen molta pell. Aquestes creences, segons diuen, abans eren també pròpies dels pagesos del poblet gironí de Sant Medir, així com dels de les localitats de la rodalia. D'altra banda, l'il·lustre folklorista relata igualment que, en una època un xic reculada, els monjos que tenien cura de l'ermita dedicada a sant Medir "venien faves seques encastades en una agulla i els romeus se les posaven al trauc, en record de la concurrència a l'aplec".

Un any més, les colles barcelonines de sant Medir, fidels a la tradició, aniran el proper dimarts, a mig matí, a l'aplec o romiatge que, en honor d'aquest sant pagès i en la seva diada, té lloc a la serra de Collserola. I, en retornar al vespre a la Ciutat Comtal, moltíssima gent les estarà esperant al carrer Gran de Gràcia, atreta pel desig de contemplar el bell espectacle de la desfilada dels seus cavalls i carruatges. Com també, és clar, atreta pel desig d'arreplegar els caramels que els desfiladors, mostrant-se d'allò més esplèndids, tiraran damunt seu, tot posant, d'aquesta manera, el punt i final a la Dolça Festa de Sant MedirÉ